

La Gran Cerca

Escrit i il·lustrat per:
Mar Carbonell Garcia
Mar Chicot Vilas

La Gran Cerca

Mar Chicot Vilas

&

Mar Carbonell Garcia

*Dedicat a tots els petits
lectors del món*

En Pere:

En Pere és un nen que té 11 anys. És molt divertit i alegre, i estima molt la seva gateta i amiga, la Marie, ja que tots dos viuran una gran aventura en la qual faran molts amics i s'emportaran un gran ensurt.

La Marie:

La Marie és una gata llesta i bona, però això no vol dir que no se sàpiga defensar si ho necessita. Tot i així, estima molt en Pere, el seu amo (a ell mai li treuria les urpes) ja que és el seu millor amic i company.

El Circ:

Els membres del circ són una colla d'homes i dones molt divertits i estafolaris, que són experts en acrobàcies de tota mena. Hi ha acròbates, forçuts, domadors, pallassos i, és clar, el director del circ. Segur que us fascinaran!

El Mico Pepito:

El Mico Pepito és un dels millors animals del circ. És bastant intel·ligent i un molt bon actor, però també és una mica entremaliat. Li agrada escalar pels arbres i menjar mandarines, sobretot si tenen molt suc!

El mussol:

El mussol és molt savi, amable, una mica vell i, és clar, molt divertit. Li agrada molt ajudar a la gent i fer riure, però el que més li agrada és explicar històries divertides, estranyes i que tothom en pugui gaudir, (fins i tot aquells a qui no agrada llegir llibres).

La Sandra:

La Sandra és una persona molt amable, generosa i empàtica (això és el que demostra al final del conte). Es preocupa pel benestar de la gent i el dels animals, i és molt hospitalària!

Capítol 1: Una troballa intrigant

Hi havia una vegada, un nen anomenat Pere i la seva mixeta, una gata anomenada Marie. Era una gata persa, molt maca, elegant i amb un pelatge preciós blanc i negre. Al Pere i a la Marie els encantava anar al circ, però quasi mai podien anar-hi perquè el circ parava poques vegades a la seva ciutat.

Un dia, mentre passejaven per la ciutat, es van trobar dues entrades per anar al circ enfonsades a la neu. No s'ho volien perdre per res! Van agafar els bitllets d'una revolada i es van dirigir al circ.

Capítol 2: El viatge emocionant

Quan va començar l'espectacle, els dos amics van quedar meravellats amb les escenes fascinants que veien: pallassos, acròbates, forçuts, etc..

En acabar-se l'obra, a en Pere i a la Marie els va agradar tant que van decidir formar part del circ.

—Benvinguts al nostre circ! —va exclamar el director del circ alegrement.

—Moltes gràcies! —digueren tots dos, ben emocionats.

Tot contents, es van passar el vespre viatjant fins arribar a un petit poblet, on s'instal·larien temporalment.

Era un poble preciós i feréstec, enmig de la natura i del qual tots els seus habitants eren bona gent. Van sopar tots junts i, com que ja era tard, se'n van anar a dormir feliços.

Capítol 3:

La desaparició de les mascotes

La veritat és que tothom va dormir molt bé i va tenir dolços somnis. L'endemà al matí, en despertar-se, en Pere esperava sentir la suau cua de la seva gateta acariciant-li el rostre, però l'únic que va sentir va ser la freda brisa de l'alba. Confós, en Pere va obrir els ulls. El que va veure el va deixar amb el cor glaçat: la Marie havia desaparegut! Va córrer a avisar els seus nous amics del circ, però quan els va trobar, es va endur una altre sorpresa: el Mico Pepito, el millor mico del circ, també havia desaparegut!

—Que podem fer!? —digueren els membres del circ, desil·lusionats.
—La Marie també ha desaparegut... Ja ho sé! Anirem de poble en poble en tren, cercant-los sense parar! —digué en Pere, tot convençut. Dit i fet, en Pere i la resta del circ ràpidament agafaren el tren més proper i recorregueren la comarca.

Capítol 4: La investigació

En Pere i els seus amics ja havien passat per tres pobles i encara no havien trobat ni rastre de les seves mascotes. En arribar al quart poble, van decidir baixar a cercar-los ells mateixos. A mig camí, es trobaren amb una velleta que semblava sàvia i generosa.

—Escolti, estimada senyora: per casualitat haurà vist pas un mico i una gata passar per aquí?—li preguntaren en Pere i els seus companys.

—Ho sento, jove, no he vist pas això que em dius, però potser el meu bon amic, el policia, en sap alguna cosa, ja que és molt just i es fixa en tot el que passa en aquest petit poblet.—li respongué l'àvia.

En Pere i el circ van continuar caminant, fins que es trobaren amb el senyor policia.

—Bon dia, estimat policia. La teva molt bona amiga, la velleta, ens ha recomanat que et vinguéssim a veure, ja que ets molt observador. I doncs, policia, no haurà vist pas un mico i una gata passar per aquí?—li preguntaren en Pere i els seus companys.

—Ho sento, nen, no he vist pas això que em dius, però potser el meu bon amic, el mussol, en sap alguna cosa, ja que és molt llest i sensat.—respongué el bon policia.

En Pere i el circ van continuar caminant, fins que es trobaren amb el senyor policia.

—Bon dia, estimat policia. La teva molt bona amiga, la velleta, ens ha recomanat que et vinguéssim a veure, ja que ets molt observador. I doncs, policia, no haurà vist pas un mico i una gata passar per aquí?—li preguntaren en Pere i els seus companys.

—Ho sento, nen, no he vist pas això que em dius, però potser el meu bon amic, el mussol, en sap alguna cosa, ja que és molt llest i sensat.—respongué el bon policia.

En Pere i els demés van seguir avançant per la carretera fins que es trobaren amb el senyor mussol.

—Estimat mussol, el teu molt bon amic, el policia, ens ha recomanat que et vinguéssim a veure, ja que ets molt llest i sensat. Bon mussol, no haurà vist pas un mico i una gata passar per aquí?—li preguntaren en Pere i els seus companys.

El mussol va alçar la mirada del llibre que estava llegint i es va netejar les ulleres.

—Petit vailet, em temo que sí que he vist això que em dius. Estava volant per sobre del bosc i de sobte, vaig sentir uns gemecs. Vaig baixar a terra per descobrir d'on venien aquells sorolls i em vaig topar amb uns bandits malvats i descarats que duien a la vostra gata i al vostre mico a coll. Anaven cap al sud. Vet aquí el que jo he vist.—replicà el mussol, finalitzant l'història.

—Gràcies, amic mussol.—digué en Pere amb calma, encara que per dins estava molt preocupat. —Que podem fer per agrair-t’ho? —Per a mi, el plaer d’explicar una història ja és un regal. Adéu!—digué el mussol, aixecant el vol.

En Pere i els seus amics van mirar mentre el mussol desapareixia per sobre els arbres.

Capítol 5:

El retorn triomfal

No podien perdre més temps.

Immediatament, en Pere i el circ van pujar a un carro de cavall i van marxar, sempre cap a la direcció que els havia indicat el mussol. Era un viatge dur i perillós, però en Pere i els seus companys estaven disposats a fer qualsevol cosa per a la Marie i el Mico Pepito.

Després d'unes quantes hores, per fi havien arribat a la part del sud del país. Estaven realment contents! Només hi havia un problema: estava desert! No hi havia absolutament ningú. En Pere va mirar al seu voltant, malfiat. De sobte, va sentir uns crits ofegats. Es va girar, i... allà eren els bandits, tots lligats de cap a peus! Al seu costat, hi havia una nena, que sostenia a la Marie i al Mico Pepito en braços!

—Vosaltres sou els amos d'aquests animalons? Oh, quina sort!—digue la nena.

—El meu nom és Sandra. Vaig rescatar a aquestes criatures d'aquells terribles bandits, i els he estat cuidant.

—Sí, ens va rescatar! És la nostra amiga.—
exclamà la Marie.

—I també fa una xocolata desfeta boníssima.

—digué el Pepito, llepant-se els llavis.

Súper feliços i agraïts, en Pere i el circ li van donar les gràcies a la Sandra. Ella era una persona amable i generosa, i era el que els hi estava demostrant. Com que veia que tots els

membres del circ eren gent amable i simpàtica, la Sandra també en va voler formar part, i ells la van acceptar de bon grat. Aquella tarda, en Pere, la Sandra, la Marie, el Mico Pepito i el circ van pujar al carro i es van endinsar al bosc, sota la llum del sol ponent, satisfets i pacífics. En aquella aventura s'havien divertit, s'havien emocionat i, el més important, havien descobert la importància de l'amistat.

mussol

deó

poll
asso

di-
no-
to

oerò-
bata

fe-
pito

Ha-
rie

Mar Carbonell
Marchisot

FI

Sand-
ra

Perc
avia

Policia

for-
get

ban
dit

"La Gran Busca" és un conte que ens recorda que sempre hem de ser amables, optimistes i sobretot, tenir molta fe. És un conte que en podran gaudir des dels més menuts, emocionats i amb ganes de saber que passarà, fins als més grans, fascinats per l'acció i l'aventura. Va sobre en Pere, un jove vailet, i la seva fidel gata, la Marie. Ells dos decideixen formar part d'un grup meravellós i espectacular: el circ! Però l'endemà al matí, la Marie i el Mico Pepito, un dels millor animals del circ, han desaparegut! Uniu-vos al Pere i als seus amics mentre emprenen una magnífica missió a la recerca de la Marie i el Mico Pepito, i aprenen què passa al final. Ho aconseguiran, o no?